

Studiu de caz privind plângerile

1 Corinteni 10.11; Numeri 11

David R. Reid

© SoundWords, Online începând de la: 27.07.2022, Actualizat: 27.07.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1. Corinteni 10.11; Numeri 11

1. Corinteni 10.11: Și toate acestea li se întâmplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor.

Plângerea este atât de frecventă în zilele noastre, încât unii oameni o numesc „stil de viață”. Doar pentru că toată lumea se plânge. Și de ce nu? Există destule motive pentru a ne plânge: profesorii, traficul, taxele și problemele de tot felul. Dar frecvența plângerii nu înseamnă că ea este corectă. Cuvântul lui Dumnezeu este dur cu păcatul de a se plânge. Biblia ne învață că a se plânge este cu siguranță greșit pentru un creștin credincios.

Dumnezeu ne arată un studiu de caz al plângerii în Numeri 11. Nu numai că observăm nemulțumirile israeliților, dar ne dăm seama și de motivele lor. Mai mult, vedem consecințele tragice, care s-au abătut asupra Israelului din această cauză. Toate acestea, cum ar putea fi altfel, sunt valabile și pentru noi, creștinii credincioși. În 1. Corinteni 10.11 a fost consemnat pentru noi, cei care trăim în secolul XX, ceea ce s-a întâmplat în viața poporului lui Dumnezeu cu peste trei mii de ani în urmă. Fundalul pentru Numeri 11 este reprezentat de peregrinările în pustie ale poporului Israel. Dumnezeu, prin Moise, Și-a scos poporul din captivitatea și din sclavia Egiptului. Ei se aflau la Muntele Sinai, unde au primit cele zece porunci, iar acum se îndreptau spre Canaan, actualul ținut al lui Israel. Dar ei se plângeau tot timpul. Din cauza murmurării lor, Dumnezeu a trebuit să-i pedepsească aspru. Unii dintre ei chiar au murit. Biblia arată aici, în Numeri 11, că Dumnezeu nu prețuiește când ne plângem. În consecință, în 1. Corinteni 10.10 ni cere să „nu murmurăm, cum au murmurat unii dintre ei și au pierit prin Nimicitorul”.

În Numeri 11 putem vedea câteva domenii diferite de plângere. În versetul 1 se pare că oamenii se plângeau doar de problemele generale ale deplasării. Nu era o singură problemă mare, cum ar fi o foamete sau o epidemie sau un alt faraon care să-i urmărească. Nu, era vorba de plângeri „normale” despre greutățile specifice vieții și călătoriei în deșert - căratul cortului, mereu același peisaj, o zi fierbinte după alta etc.

Dacă nu am ști că Biblia încearcă să ne învețe ceva prin aceasta, am putea fi înclinați să o numim plângere legitimă. Dar Cuvântul lui Dumnezeu arată că aceste „plângeri legitime” nu erau dorite. Domnul a fost nemulțumit (ca să spunem așa mai blând) și focul Domnului i-a mistuit pe unii dintre ei.

Ne plângem și noi de problemele vieții de zi cu zi? Ce este cu mâncarea, care ne este pusă în față acasă sau la cantină? Cum rămâne cu volumul de muncă „nedrept”, care ne este impus? Ce este cu lucrurile enervante când, de exemplu, vremea nu corespunde așteptărilor noastre? Da, aceste „circumstanțe” ne pot cauza uneori unele neplăceri, dar nu trebuie să ne plângem de ele. Domnul are întotdeauna motive întemeiate pentru necazurile pe care le îngăduie în viața noastră.

Este semnificativ faptul că pedeapsa Domnului a fost mai mare la marginea taberei (Numeri 11.1). Cel mai probabil, printre aceștia se numărau codașii, care nu se aflau în ordinea stabilită. Se poate observa că Dumnezeu îi poruncise lui Israel să mărșăluiească și să campeze

Într-o ordine foarte precisă (Numeri 2; 10). Probabil că cei care se aflau la periferia taberei nu se aflau acolo unde ar fi trebuit să fie și și-au exprimat nemulțumirea atât prin fapte, cât și prin cuvinte. Se pare că în fiecare comunitate creștină sau biserică există „codași” sau „participanți inactivi”. Cât de des auzim cele mai puternice și mai stridente plângeri din partea grupelor marginale? Suntem noi acolo unde ne este locul în raport cu poporul lui Dumnezeu? Sau poate că ne aflăm la „marginea taberei”, unde ne exprimăm nemulțumirea - și apoi ne întrebăm de ce Dumnezeu ne pedepsește cu mână aspră? Observă, de asemenea, în versetul 2, că Dumnezeu stinge focul pedepsei ca răspuns la rugăciunea lui Moise. Rugăciunile poporului credincios al lui Dumnezeu pentru „codașii” de astăzi au probabil ca efect faptul că Dumnezeu este îngăduitor cu cei care se plâng cu voce tare.

În versetele 4-10 vedem că israeliții se plâneau de hrana cu care îi aproviziona Dumnezeu (Numeri 11.4-10). Domnul a asigurat în mod miraculos o provizie zilnică de mană pentru poporul Său. Pâine din cer! Când au primit prima dată această mană, oamenii au fost foarte recunoscători și s-au bucurat de pâine. Ei spuneau că avea gust de turtă cu miere (Exodul 16.31). Dar ei au început să ia mana ca pe ceva de la sine înțeles și s-au săturat de ea (Numeri 11.6). Nu mai avea gustul dulce al mierii. Acum se plâneau că avea gustul fad al turtei de untdelemn (Numeri 11.8). Mana nu se schimbase - valoarea ei în purtarea de grijă a lui Dumnezeu nu se schimbase. Dar nu ar trebui Israel să fie scuzat pentru acest comportament? La urma urmei: fulgi de mană la micul dejun, sandvișuri de mană la prânz și burgeri de mană seara nu sunt tocmai apetisanti! Și acum citim că Dumnezeu s-a mâniat foarte tare (Numeri 11.10). De ce? Pentru că oamenii nu sunt recunoscători pentru darurile Sale. Este adevărat că mana nu era caviar sau somon, dar era o hrană bună și hrănitore pentru o călătorie dificilă. În loc să mulțumească Domnului pentru purtarea Sa de grijă zilnică, poporul s-a plâns și a cerut mâncărurile picante din Egipt (Numeri 11.5).

Suntem noi mulțumiți cu ceea ce ne dă Dumnezeu? Există multe aplicații practice în această privință, dar haideți să ne gândim pentru un moment la provizia spirituală pe care Dumnezeu ne-o oferă în Hristos. În Ioan 6, Domnul Isus vorbește despre mană și subliniază că El este adevărata pâine din cer. Așa cum Dumnezeu i-a menținut în viață din punct de vedere fizic pe oameni prin mană, tot așa Hristos este calea prin care viața spirituală a credincioșilor continuă. Creștinii credincioși trebuie să se hrănească din Hristos. El nu este doar sursa vieții noastre spirituale, ci și sursa pentru menținerea acestei vieți (citește Ioan 6). Suntem noi mulțumiți de Hristos? Sau ne plângem, că nu suntem împliniți? Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că tot ceea ce avem nevoie pentru o împlinire totală se găsește în Domnul nostru Isus Hristos. Dar problema, pe care o au mulți dintre noi, este că încă mai dorim „prazul și usturoiul” din vechea noastră viață (Numeri 11.5). Israelii se plâneau că sunt neîmpliniți, pentru că au început să tânjească după lucrurile din Egipt, pe care le primiseră acolo. Creștinul credincios care continuă să dorească lucrurile acestei lumi va fi neîmplinit din punct de vedere spiritual. Când cerul gurii noastre a gustat din ceea ce ne oferă această lume, sau din lucrurile materiale ale acestei lumi, sau din a avansa în această lume, atunci chestiunile lui Hristos vor avea un gust searbăd. Care sunt preferințele cerului gurii tale?

Reacția Domnului la plângerile lui Israel cu privire la îngrijirea Sa ne învață o altă lecție importantă. În versetele 18-20, Dumnezeu îi spune lui Moise că le va da oamenilor carne de mâncare. El le va da exact ceea ce au cerut și într-o asemenea abundență până le va „ieși pe

nări și li se va face greață” (Numeri 11.18-20). Este exact ceea ce s-a întâmplat și, din cauza lăcomiei și a acumulării cărnii, au experimentat din nou mâna severă a lui Dumnezeu care îi pedepsește (Numeri 11.31-35). Creștinul credincios, al cărui suflet se plânge după lucrurile lumii, va fi stăpânit de această dorință. Și Dumnezeu va împlini această cerere, conform disciplinei Sale părintești. Ce fel de Tată ar fi Dumnezeu, dacă dorințele noastre necontrolate nu ar avea consecințe? Ar trebui să ne amintim că, doar pentru că Dumnezeu ne-a permis să avem dorințe, nu înseamnă că avem aprobarea Lui. Această lecție este inclusă pentru noi în Psalmul 106.14,15: „Au fost plini de poftă în pustiu, și L-au ispitit pe Dumnezeu în pustietate. Și El le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscăciune în sufletele lor”.

Păcatul de a se plânge a fost unul dintre motivele pentru care Israel a rătăcit în pustie timp de patruzeci de ani. A durat doar câteva ore pentru a scoate poporul din Egipt, dar patruzeci de ani lungi pentru a scoate Egiptul din popor. Este posibil să „rătăcim în pustii creștine”, pentru că păcătuim, prin faptul că ne plângem? Putem să avem totul la un loc în ceea ce privește învățătura și devotamentul, dar continuăm să ne plângem de același lucru. Plângerea este simptomul de suprafață al unei probleme mult mai profunde - nemulțumirea. De aceea, Biblia condamnă cu tărie nemulțumirea. Murmurul și nemulțumirile sunt un indiciu că nu suntem de acord cu ceea ce Dumnezeu permite în viața noastră. Soluția la această problemă este să recunoaștem păcatul, apoi să realizăm și să recunoaștem că Tatăl nostru cereștie știe întotdeauna ce este mai bine pentru noi - chiar și în timpul micilor probleme, pe care El le permite. Haideți să nu ne mai plângem, pentru ca viața noastră să nu devină un studiu de caz în materie de plângeri!

Tradus de la: [Fallstudie über das Beklagen](#)

Titlu original: „Case Study in Complaining

Sursa: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu